

Arrest

nr. 274 176 van 16 juni 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X
 5. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
 Broederminstraat 38
 2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X die verklaren van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 3 februari 2022 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 december 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen verklaren dat zij sinds januari 2011 in België verblijven.

- 1.2. Op 28 juli 2017 keren de verzoekende partijen vrijwillig terug naar het land van herkomst.
- 1.3. Op onbekende datum keren de eerste, de tweede en de vijfde verzoekende partij terug naar België.
- 1.4. Op 22 maart 2018 dienen de eerste, de tweede en de vijfde verzoekende partij aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).
- 1.5. Op 7 februari 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.4. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissingen dienen de eerste, de tweede en de vijfde verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).
- 1.6. Bij arrest nr. 223 377 van 27 juni 2019 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.5.
- 1.7. Op onbekende datum keren de derde en de vierde verzoekende partij terug naar België.
- 1.8. Op 26 maart 2020 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.
- 1.9. Op 6 december 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.8. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is. Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland

Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat zij in 2010 voor de eerste maal naar België kwamen. Zij volgden verschillende procedures , met name drie asielaanvragen, vijf aanvragen om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter en één aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis, die allen negatief werden afgesloten. Op datum van 28.07.2017 keerden betrokkenen vrijwillig terug naar hun land van herkomst met de hulp van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). Z.I. (...), Z.H. (...) en hun jongste kind Z.A. (...) keerden op onbekende datum terug naar België en dienden op 22.03.2018 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9bis. Deze werd op 07.02.2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken onontvankelijk bevonden en betrokkenen werden onderworpen aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep dat werd ingediend tegen deze beslissing, werd op 27.06.2019 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. De twee andere kinderen Z.Arb. (...) en Z.I. (...) kwamen op onbekende datum terug naar België. Betrokkenen kunnen zich dan ook niet beroepen op een onderbroken verblijf van ruim 9 jaar in België.

Betrokkenen verwijzen in hun aanvraag naar de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter, die werd ingediend op 04.12.2011. Volgens betrokkenen werd er in dit dossier nog geen beslissing genomen en zoude ze aanvraag na meer dan 8 jaar nog lopende zijn. Echter, volgens het administratief dossier, dienden Z.I. (...) en zijn echtgenote Z.H. (...) op 03.12.2011 een aanvraag tot machtiging van verblijf in op basis van artikel 9ter. De Dienst Vreemdelingenzaken achtte op 25.04.2013 deze aanvraag onontvankelijk, maar deze beslissing werd op 15.03.2015 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd. De Dienst Vreemdelingenzaken nam op 26.05.2015 een nieuwe beslissing en werd de aanvraag van betrokkenen afgesloten als zijnde onontvankelijk. Deze procedure is heden niet meer lopende en werd dus op minder dan drie en half jaar afgesloten, wat niet beschouwd kan worden als een schending van de redelijke termijn.

Betrokkenen verwijzen naar de instructie van de toenmalige minister Turtelboom van 26.03.2009. Echter, er dient opgemerkt te worden dat deze instructie integraal werd opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd echter vernietigd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) en bijgevolg kunnen we dus stellen dat de instructie niet meer van toepassing is.

In de aanvraag verwijzen betrokkenen naar enkele familieleden, namelijk de familie Z. (...) (ov (...)), die zich in een gelijkaardige situatie als betrokkenen bevonden en nu legaal in België zouden verblijven. Het is echter aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkenen verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis individueel onderzocht.

Betrokkenen wijzen er op dat zij geen familie, noch vrienden hebben in hun land van herkomst. Ze verklaren dat ze geen enkele band meer hebben met hun thuisland en het ontvlucht zijn. Volgens het administratief dossier keerden betrokkenen op 28.07.2017 vrijwillig terug naar hun land van herkomst. Vervolgens blijkt dat de meerderjarige kinderen, Z.I. (...) (R.R. (...)) en Z.Arb. (...) (R.R. (...)) pas op een later tijdstip dan hun ouders en Z.A. (...) (R.R. (...)) naar België terugkeerden uit Noord-Macedonië. Het lijkt onwaarschijnlijk dat beide kinderen in die periode in hun thuisland zouden verbleven hebben, zonder dat ze er familie, vrienden of kennissen hadden. Bovendien blijkt uit het terugkeergesprek met Z.I. (...) en zijn echtgenote Z.H. (...), d.d. 28.11.2017, dat zij zelf verklaren regelmatig terug te keren naar België vanuit Noord-Macedonië. Uit deze verklaring kan worden besloten, dat betrokkenen nog steeds banden met het thuisland hebben en dat de reden waarom ze Noord-Macedonië ontvlucht zouden zijn, niet van die aard is dat ze niet tijdelijk zouden kunnen terugkeren. Al deze elementen maken het dus niet aannemelijk dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Mevrouw Z.H. (...) zou aan een ernstige psychiatrische stoornis lijden en levenslang behandeld moeten worden. Betrokkenen leggen echter geen nieuwe of recente medische documenten voor. Ook wordt er niet aangetoond dat de behandeling niet in het thuisland kan gebeuren of dat mevrouw Z.H. (...) niet in staat zou zijn om te reizen. Integendeel, uit de verklaringen van betrokkenen tijdens het terugkeergesprek op 28.11.2017, verklaren ze zelf regelmatig terug te keren naar België vanuit Noord-Macedonië.

Betrokkenen verklaren dat er geen Belgische diplomatieke post aanwezig is in Noord-Macedonië en dat zij zich dienen te wenden tot de Belgische ambassade in Bulgarije, om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Er wordt van betrokkenen niet verwacht dat zij zich gedurende een bepaalde periode vestigen in Bulgarije. Zij dienen zich enkel naar Bulgarije te begeven om aldaar bij de Belgische ambassade de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Na het indienen van de aanvraag staat het hen vrij om terug te keren naar Noord-Macedonië om al daar de beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten.

Betrokkenen verklaren dat het financieel onmogelijk voor hen is om met het hele gezin deze reis te maken. De loutere vermelding dat ze niet bij machte zijn om hun reis te bekostigen, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid te worden aanvaard, aangezien dit probleem, indien het al zou bestaan, zich ook zou kunnen stellen bij alle andere Noord-Macedoniërs die via de normale procedure een aanvraag om machtiging tot verblijfindienen. Om deze reden kan dit (eventueel) probleem niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Noord-Macedonische burgers. Bovendien strookt de bewering dat het voor hen financieel onmogelijk zou zijn om de reis te bekostigen, niet met de verklaringen in het terugkeergesprek d.d. 28.11.2017, waarin ze verklaarden zelfs regelmatig uit Noord-Macedonië naar België terug te keren. Wat betreft het aangehaalde argument dat de hulp van de International Organisation of Migration enkel is voor personen die verklaren definitief te willen terugkeren, dient er opgemerkt te worden dat personen die uit eigen beweging vertrekken in principe naar België kunnen terugkeren, voor zover zij aan de wettelijke voorwaarden tot binnenkomst en verblijf voldoen. Hierdoor kan dit element niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor de ganse familie geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkenen verwijzen naar enkele familieleden die legaal in België zouden verblijven. Er wordt nergens aangetoond welke familieband er tussen de twee families is en ook niet dat er daadwerkelijk een familieband is met deze familie Z. (...) (ov (...)). Verder beweren betrokkenen dat het begrip privéleven ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven. Betrokkenen tonen echter niet aan dat hun sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.

Betrokkenen verwijzen specifiek naar artikel 6.4 van de Richtlijn 200/115/EG. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat deze bepaling enkel betrekking heeft op de verhouding tussen een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf die wordt verleend aan een derdelander en een terugkeerbesluit. Deze legt geenszins op dat een aanvraag, waarin de vreemdeling zich zou moeten steunen op humanitaire redenen of het feit dat hij zich in een schrijnende situatie bevindt, ten allen tijde zou moeten ingewilligd worden.

Betrokkenen merken op dat ze geen enkele garantie hebben dat hun terugkeer slechts tijdelijk zou zijn. Dit is echter geen buitengewone omstandigheid. De reguliere procedure van aanvraag om machtiging tot verblijf via de gewone procedure, houdt slechts een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst in, namelijk de periode van indiening en het afwachten van een beslissing inzake hun aanvraag, en betrokkenen kunnen, in principe voor zover ze voldoen aan de wettelijke voorwaarden tot binnenkomst en verblijf, steeds naar België terugkeren.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (met name het feit dat ze goed geïntegreerd zijn, dat de heer Z.I. (...) in het verleden heeft gewerkt als bedrijfsleider bij BVBA en zo aantoot werkwilgig te zijn, dat ze een uitgebreide vrienden- en kenniskring hebben opgebouwd, dat de heer Z.I. (...) deel nam aan een cursus Maatschappelijke Oriëntatie en Nederlandse les volgde en dit aantoot met verschillende attesten, dat de driekinderen in België hebben onderwijs gevolgd, wat bewezen wordt met studiegetuigschriften en diploma's, dat Z.A. (...) reeds verschillende stages heeft gedaan, zowel bij BNP Paribas Fortis en Kruidvat, waarvan een verslag wordt voorgelegd en dat ze een bewijs van registratie van een huurcontract in België dd. 20.09.2019, voorleggen) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr.100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij(en) te leggen.

2.2. De verzoekende partijen hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13

mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel en van artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

De verzoekende partijen lichten hun enig middel onder meer toe als volgt:

“Bij beoordeling ten gronde van de aanvraag artikel 9bis vreemdelingenwet beschikt verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient na te gaan of de overheid de beoordeling op in rechte en in feite aanvaardbare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden. (RvV nr. 214 048 van 14.12.2018).

De Raad van State bepaalde bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn. (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St. 1998, 69). Buitengewone omstandigheden “zijn omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen”.

Op basis van vernielde principes dient de beslissing beoordeeld te worden.

(...)

Verzoekers wijzen er nog op dat zij in de mening zijn (alleszins waren) dat de aanvraag tot medische regularisatie van de moeder wegens psychische problemen en die werd ingediend op 4 december 2011 nog steeds lopende was op het ogenblik van de aanvraag. De onontvankelijkheidsbeslissing van 25 april 2013 werd inderdaad door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd op 15 maart 2015. Verzoekers zijn van mening dat er geen nieuwe beslissing werd genomen, alleszins dat zij niet aan hen ter kennis werd gebracht. De bestreden beslissing stelt nu dat er op 26.5.2015 een nieuwe beslissing werd genomen en dat de procedure werd afgesloten. De beslissing vermeldt niet of en zo ja wanneer die beslissing zou betekend geweest zijn. Verzoekers waren op het ogenblik van de aanvraag in de mening dat deze procedure toen nog lopende was en reeds een periode van bijna negen jaar liep.

(...)

De beslissing is dan ook niet zorgvuldig, niet redelijk en niet proportioneel.”

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel, wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partijen de schending aanvoeren.

3.4. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem wel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Om de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, moet de aanvrager, zoals reeds gesteld, aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het is dan aan de gemachtigde om op afdoende wijze de redenen weer te geven waarom de ingeroepen beletsels niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.5. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.6. De verzoekende partijen betogen aldus onder meer dat zij van mening zijn, alleszins waren, dat de aanvraag tot medische regularisatie van de tweede verzoekende partij wegens psychische problemen en die werd ingediend op 4 december 2011 nog steeds lopende was op het ogenblik van de aanvraag, dat de oorspronkelijke beslissing van 25 april 2013 werd vernietigd door de Raad op 15 maart 2015 en zij van mening zijn dat er geen nieuwe beslissing werd genomen, alleszins dat deze niet aan hen ter kennis werd gebracht, dat de bestreden beslissing nu stelt dat er op 26 mei 2015 een nieuwe beslissing werd genomen en dat de procedure werd afgesloten, doch dat de bestreden beslissing niet vermeldt of en zo ja wanneer die beslissing werd betekend, dat zij op het ogenblik van de aanvraag in de mening waren dat de procedure toen nog lopende was en reeds een periode van bijna 9 jaar liep.

3.7. Betreffende de in de aanvraag opgeworpen buitengewone omstandigheid dat een procedure werd opgestart op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in 2011 omwille van de ziekte van de tweede verzoekende partij en dat deze procedure nog hangende is en ondertussen meer dan acht jaar loopt, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd wat volgt:

“Betrokkenen verwijzen in hun aanvraag naar de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter, die werd ingediend op 04.12.2011. Volgens betrokkenen werd er in dit dossier nog geen beslissing genomen en zoude ze aanvraag na meer dan 8 jaar nog lopende zijn. Echter, volgens het administratief dossier, dienden Z.I. (...) en zijn echtgenote Z.H. (...) op 03.12.2011 een aanvraag tot machtiging van verblijf in op basis van artikel 9ter. De Dienst Vreemdelingenzaken achtte op 25.04.2013 deze aanvraag onontvankelijk, maar deze beslissing werd op 15.03.2015 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd. De Dienst Vreemdelingenzaken nam op 26.05.2015 een nieuwe beslissing en werd de aanvraag van betrokkenen afgesloten als zijnde onontvankelijk. Deze procedure is heden niet meer lopende en werd dus op minder dan drie en half jaar afgesloten, wat niet beschouwd kan worden als een schending van de redelijke termijn.”

3.8. De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 3 december 2011 een aanvraag werd ingediend tot medische regularisatie op grond van de medische situatie van de tweede verzoekende partij, dat op 25 april 2013 een beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag werd genomen, dat de verzoekende partijen hiertegen een beroep instelden bij de Raad die voornoemde beslissing vernietigde bij arrest nr. 142 388 van 15 maart 2015. Echter blijkt na een herhaaldelijk doornemen van het niet-geïventariseerd en lijkig administratief dossier niet dat op 26 mei 2015, of op enig andere datum na 15 maart 2015, een nieuwe beslissing werd genomen naar aanleiding van de aanvraag van 3 december 2011. In het administratief dossier bevindt zich wel een medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 26 mei 2015, uitgebracht naar aanleiding van de aanvraag van 3 december 2011, doch geenszins een beslissing omtrent voormelde aanvraag.

De verzoekende partijen kunnen dan ook gevolgd worden waar zij betogen dat de aanvraag tot medische regularisatie van de tweede verzoekende partij wegens psychische problemen en die werd ingediend op 4 december 2011 nog steeds lopende was op het ogenblik van de aanvraag, dat de oorspronkelijke beslissing van 25 april 2013 werd vernietigd door de Raad op 15 maart 2015 en dat er geen nieuwe beslissing werd genomen.

Door enkel opnieuw de motieven van de bestreden beslissing te herhalen in de nota met opmerkingen en te stellen dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, toont de verwerende partij geenszins aan dat er wel degelijk een nieuwe beslissing werd genomen naar aanleiding van de aanvraag van 3 december 2011.

3.9. Bij het beoordelen van de aangevoerde buitengewone omstandigheden is de verwerende partij aldus niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. De beslissing steunt niet op werkelijk bestaande feiten. De voormelde aspecten van het dossier, met name of er sprake is van een hangende aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, werden niet deugdelijk onderzocht.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

3.10. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

De overige onderdelen van het enig middel worden thans niet verder onderzocht aangezien de eventuele gegrondheid ervan onmogelijk aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 december 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER